

Стрибуни

Блоха, коник і гусак-стрибун надумали якось подивитися, хто з них стрибне найвище, і запросили прийти помилуватися таким дивом увесь світ — усіх, хто захоче. Отож троє чималих стрибунів зібралися разом в одній кімнаті.

— Я віддам свою дочку за того, хто стрибне найвище! — сказав король. — Було б образливо таким молодцям стрибати задарма!

Спершу вийшла блоха. Вона трималася надзвичайно мило і вклонилася на всі боки: у жилах її текла блакитна кров, і вона взагалі звикла мати справу лише з людьми, а це ж таки щось та й означає!

Потім вийшов коник. Він був, звісно, важчий вагою, але теж дуже пристойний на вигляд і одягнений у зелений мундир — він і народився в мундирі. Коник казав, що походить із дуже давнього роду, з Єгипту, а тому користується великою шанобою в цих краях; його взяли прямо з поля й посадили в триповерховий картковий будиночок, який було зроблено суто з фігурних карт, обернених лицьовим боком досередини. А вікна й двері в ньому були прорізані в тілі червоної дами.

— Я співаю, — сказав коник, — та так, що шістнадцять тутешніх цвіркунів, які цвіркать від самого народження і все ж не удостоїлися карткового будиночка, послухали мене й навіть схудли з досади!

Таким чином, і блоха, і коник уважали, що цілком достатньо зарекомендували себе як пристойна партія для принцеси.

Гусак-стрибун не сказав нічого, зате про нього ходила чутка, ніби він багато думає. Придворний пес, щойно обнюхавши його, сказав, що він із дуже доброї родини. А старий придворний радник, який отримав три ордени за вміння мовчати, запевняв, що гусак-стрибун наділений даром пророцтва: по його спині можна дізнатися, якою буде зима — м'якою чи суворою, а цього не можна дізнатися навіть по спині самого укладача календарів.

— Я поки що нічого не скажу! — сказав старий король. — Але в мене є свої міркування!

Тепер залишалося стрибати.

Блоха стрибнула, та так високо, що ніхто й не простежив, і тому всі стали говорити, наче вона й зовсім не стрибала. Тільки це було нечесно.

Коник стрибнув удвічі нижче і вгодив королеві просто в обличчя, і той сказав, що це дуже погано.

Гусак-стрибун довго стояв і думав, і зрештою всі вирішили, що він зовсім не вміє стрибати.

— Тільки б йому не стало зле! — сказав придворний пес і знову взявся обнюхувати його.

Стриб! І гусак-стрибун маленьким стрибком навскоси опинився просто на колінах у принцеси, яка сиділа на низенькій золотій лавці.

І тоді король сказав:

— Найвище — це дострибнути до моєї доньки, ось у чому суть. Але щоб до такого додуматися, потрібна голова, і гусак-стрибун довів, що вона в нього є. Та ще й з мозками!

І принцеса дісталася гусакові-стрибуну.

— А все-таки я стрибнула найвище! — сказала блоха. — Та хай собі лишається при своєму дурному гусакові з паличкою та смолою! Я стрибнула найвище, але на цьому світі треба мати постать, тільки тоді тебе помітять!

І блоха пішла добровольцем до чужоземного війська і, кажуть, знайшла там свою смерть.

Коник повернувся в канаву й став думати про те, як влаштований світ. Він теж сказав:

— Постать, постать треба мати!

І він затягнув пісеньку про свою сумну долю. З його пісні ми й узяли цю історію. Щоправда, вона, мабуть, вигадана, хоч і надрукована.